

ARTIKEL

En fastetid att sent glömma: inför Stilla veckan Herrens år 2020

Sent ska vi glömma fastetiden 2020. För många började det som en *frivillig* fasta, dvs man valde att avstå från något. För oss alla slutar den med en *ofrivillig*. Vi har fått klara oss utan mycket som vi annars tar för givet, som vi uppskattar och behöver. Inget har vi som inte är oss givet. Vi har påmint om att allt är *förgängligt*. Många tusen har fått lämna jordelivet som en följd av pandemin och då har vi knappt sett början på den. Och mycket är *föränderligt*. Det är svårt att överblicka de långsiktiga konsekvenserna av pandemins framfart. Hur kommer vår värld och vårt land se ut 2021? Alltings *föränderlighet* och *förgänglighet* har dock varit det självklara för så många människor, i snart sagt *alla* tider – utom just vår. Förr fick man tidigt lära sig detta, räkna med det, utgå ifrån det. Hur annorlunda för vår tids människor! Vi lever i en bubbla av välstånd och trygghet.

När Jesus närmade sig slutet av sin fyrtio dagar långa fastetid frestades han av djävulen. Han hade avstått mat under så lång tid att man skulle kunna dra slutsatsen att det han då behövde var just mat. Vilket Satan frestade med. Men *mer* än mat levde Jesus av orden från Guds mun (Matt 4:4). Mer än allt annat. I synnerhet eftersom allt är föränderligt och förgängligt. För Guds ord *består* när allt annat förgår (1 Petr 1:24). Så skulle också vi kunna frestas att tro att det vi allra mest behövde nu var att allt återgick till det normala, att den ofrivilliga fastan bröts, och att vi fick börja leva våra liv normalt igen. Men *mer* än allt detta behöver vi orden från Guds mun. Denna ofrivilliga fastetid skulle inte vara till riktig nytta om inte öra samtidigt väcktes till lyhördhet för Guds vilja och vägar. Särskilt nu när vi träder in i Stilla veckan, den ordinarie fastetidens klimax. Under dagarna som kommer räcks oss nämligen den gåva som gör att vi kan möta återstoden av "den ofrivilliga fastetiden 2020", som ingen vet hur länge den faktiskt kommer att vara, med *tillförsikt* och *hopp* (och då ska vi komma ihåg att döden faktiskt kan bli det som avslutar denna ofrivilliga fasta).

Hur kan vi "möta de osedda dagarna med tröst" som C O Rosenius diktar i psalm 59 i psalmboken? I Stilla veckans klimax, *de heliga tre dagarna*, ges svaret.

Påskdagens tröst är inte att livet segrar över döden i allmänhet, att det nog blir ljusare till slut, utan att det är Han som hängde korsfäst och livlös på Långfredagen som uppstått från det döda.

Långfredagens tröst är att den korsfäste i sin kropp bar våra synder och gick in med allt under Guds vrede som där och då utgöts. När han ropade till Gud "Varför har du övergivit mig?" så genomled han konsekvensen av att stå med synd inför helig Gud, nämligen att vara skild och övergiven av Gud, i vårt ställe. Och svaret från Guds hjärta på Jesu fråga i mörkret är Långfredagens djupaste tröst: *för att skona de andra (oss!) från det mörkret*. Inget mörker är djupare än att vara övergiven av Gud. Så länge han finns kvar, finns *med*, så finns en strimma av ljus, också i vår tid. En källa till tillförsikt och hopp.

Skärtorsdagens tröst är att Jesus, innan allt detta skett, önskade att inte bara göra det *för oss* utan också ge det *till oss*. Om brödet i påskmåltiden sa han att det var hans kropp som blev utgiven för lärjungarna, om vinet att det var hans blod som blev utgjutet för dem. Det är inte det naturliga att skilja kropp och blod åt. Endast när sår uppstår kan man peka på kroppen och blodet, var för sig. Skärtorsdagens tröst är att den korsfäste Jesus ger denna sin sargade kropp och det utgjutna blodet till oss, *att äta och dricka*. Och *kan* ge det till oss, därför att han uppstod från det döda. Redan på påskdagens kväll sökte Jesus upp sina förskrämda lärjungar och sa "Frid vare med er" (Joh 20:19) för att omedelbart visa upp *sina sår*. Och lärjungarna blev glada när de såg honom, står det.

Efter 40 dagars fasta blev Jesus hungrig (Matt 4:2). Kraftigt försvagad och extra utsatt i frestelsens stund. Det är utan tvekan så att pandemin tär på oss. Denna "ofrivilliga fastetid" föder anspänning, oro, ovisshet, och våra svagheter är svårare att hålla tillbaka. Rapporter gör gällande att våld och misshandel

i hemmen ökat, men ingen behöver gå längre än till sig själv för att se syndens makt över tankar, ord och handlingar i dessa ofärdstider. Frestelserna är många. Fastetidens djupaste syfte är till slut inte att öva upp självdisciplin och förmågan att kunna avstå från allt, utan se på honom som gjorde just det, avstod från allt, för vår skull och i vårt ställe. Han var frestad i allt liksom vi, står det, fast utan synd (Hebr 4:15). Men han kom inte hela vägen hit för att göra det för sin egen skull, och sedan stoltsera med det, utan han gjorde det uteslutande för vår skull. För att kunna bära hela världens synd in under domen som ett *oskyldigt* offerlamm. Hade han fallit för en enda frestelse hade han varit i samma (sjunkande) båt som oss, han hade bara fått vad han förtjänade. Men när han låg död i sin grav efter att ha fått vad *VI* förtjänade, så såg Gud på honom och gav honom vad *HAN* förtjänade: livet och upphöjelsen till Faderns härlighet. Men inte ensam. Det han gjort gjorde han för oss. För dig utgivet och utgjutet! Till syndernas förlåtelse, liv och samma upphöjelse till Faderns härlighet! Särskilt i ofärdstider som dessa – med svaghet, frestelser och fall – får du hämta tröst, tillförsikt och hopp i orden om Jesus och av Jesus i Stilla veckan: *För dig! För dig!* Och för Jesu skull räkna med Gud och hans vänskap in i de osedda dagarna, de stormiga tiderna, själens mörka natt och till slut också in i livets afton inför stundande evighet. Den som själv fått den trösten, tillförsikten och hoppet har sedan allt att ge åt dem som saknar just detta (2 Kor 1:4).

1. Med Gud och hans vänskap,
hans Ande och ord,
samt bröders gemenskap
och nådenes bord,
de osedda dagar
vi möter med tröst
oss följer ju Herden,
oss följer ju Herden,
oss följer ju Herden,
vi känner hans röst.

2. I stormiga tider,
bland töcken och grus,
en skara dock skrider
mot himmelens ljus.
Dess hopp och dess härlighet
världen ej ser,
men före går Herren,
men före går Herren,
men före går Herren
med segerens banér.

3. O Jesus, bliv när oss,
bliv när oss alltfört,
och sköt oss och bär oss
som alltid du gjort.
Ja, amen, din trohet
skall bringa oss fram.
Lov, pris, tack och ära,
lov, pris, tack och ära,
lov, pris, tack och ära,
vår Gud och vårt Lamm! (Sv.ps. 59)

Jakob Appell
Kyrkoherde